

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. J.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: M. Š., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2020, č. j. MMB/0352568/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2023, č. j. 31 A 194/2020-148,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - střed (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 4. 2020, č. j. MCBS/2020/OO58947/KALJ, jímž podle § 129 odst. 2 a 3 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) dodatečně povolil změnu stavby před dokončením označené jako „*Půdní vestavba obytných prostor ve stávajícím objektu RD K. X, B. č. p. X, pozemek p. č. X, k. ú. Š., obec B.*“, spočívající v umístění vikýře do dvorní fasády domu a navazující změně dispozice koupelny.

[2] Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že námitky uplatněné žalobkyní v replice a jejích

doplněních jsou opožděné, a proto se jimi nemohl zabývat. Totéž platí pro námitky uplatněné při jednání. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť žalovaný na námitky žalobkyně reagoval dostatečným způsobem.

[3] Závazné stanovisko Odboru památkové péče Magistrátu města Brna ze dne 1. 10. 2014 nezaniklo v důsledku zastavení původního řízení, pro které bylo vydáno. Závazná stanoviska nemají objektivně vymezený samostatný předmět řízení. Protože žalobkyně v odvolání nebrojila proti obsahu závazného stanoviska, nýbrž proti jeho platnosti, žalovaný neměl důvod postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu a žádat potvrzení či změnu závazného stanoviska. Právní úprava obecně nepředpokládá, že by závazná stanoviska měla určitou dobu platnosti. Jediný důvod, pro který by mohlo dojít k vydání nového závazného stanoviska, spočívá ve změně poměrů, ke které však v projednávané věci nedošlo.

[4] K námitce nezákonnosti vyjádření Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje (dále též „HZS JmK“) krajský soud uvedl, že ve spise se odkazované vyjádření nenachází, což však nebrání přezkumu rozhodnutí žalovaného v rámci této námítky, neboť žalobkyně svou argumentací míří k závěru, že v dané věci mělo být vydáno závazné stanovisko. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby je půdní vestavba, resp. změna původně plánované přestavby půdních prostor, která byla povolena stavebním povolením z roku 2003. Vyjádření HZS pouze uvádělo, že pro tento předmět řízení jeho závazné stanovisko není potřebné.

[5] Stavební úřad správně vymezil okruh účastníků řízení. Zahrnul do něj také osobu zúčastněnou na řízení jako stavebníka. Po smrti F. M. tedy nemohlo dojít k rozšíření okruhu účastníků řízení o M. Š., neboť ten již účastníkem řízení byl. I pokud by byl okruh účastníků stanoven chybně, nemělo by to vliv na subjektivní práva žalobkyně, neboť ta byla mezi účastníky řízení zahrnuta od počátku a bylo jí umožněno hájit svá práva. Z žalobkyní citované části rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. MMB/0468895/2015, nelze dovodit právní názor žalovaného o zániku stavebního povolení. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že s tak velkým odstupem je prakticky nemožné zjistit, zda byly stavební práce započaty do dvou let od vydání stavebního povolení z roku 2003, a bylo tedy nutno vycházet z aktuálního skutkového stavu.

[6] Stavební úřad provedl několik kontrolních prohlídek stavby, naposledy dne 14. 11. 2019, a neshledal důvod pro využití svých oprávnění dle stavebního zákona, není tedy pravdou, že neověřoval plnění podmínek vyplývajících z původního stavebního povolení. Správný je závěr žalovaného, že otázky vymezené § 119 odst. 2 stavebního zákona mají být následně předmětem kolaudačního řízení. Ani celková délka řízení před správními orgány nezakládá nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona přitom dodatečné stavební povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí, a nelze se proto ztotožnit s názorem žalobkyně, že bylo nutné vést samostatné územní řízení.

II. Obsah kasační stížnosti

pokračování

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítla, že krajský soud nereagoval na namítanou nicotnost předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu, neboť nebylo vydáno oprávněnou osobou. Také další navazující rozhodnutí jsou nicotná, neboť nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti uplatněné stěžovatelkou vůči JUDr. Evě Řehořkové, vedoucí odboru územního a stavebního řízení žalovaného, z důvodu podezření na její korupční jednání v posuzované věci.

[8] Stěžovatelkou namítané nevypořádání námitek v odvolání ze dne 1. 8. 2019 krajský soud odmítl s tím, že se nevztahuje k žalovanému rozhodnutí. Stěžovatelka však má za to, že pokud nebylo zákonným způsobem rozhodnuto o doplnění odvolání v předcházejícím řízení, jedná se o vadu řízení i ve vztahu k napadenému rozhodnutí. Správní orgány a krajský soud se nedostatečně vypořádaly s námitkou zániku stavebního povolení z roku 2003 v souvislosti se žádostí o vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Stavební povolení z roku 2003 zaniklo, jelikož stavba nebyla zahájena do 2 let od právní moci tohoto rozhodnutí. Stavebník nese důkazní břemeno a prokázání zahájení stavby je zcela jednoduché např. doložením stavebního deníku nebo prostřednictvím společnosti provádějící stavbu. Stavebník ani zahájení stavby v 2 leté prekluzivní lhůtě prokázat nemohl, neboť stavba v této lhůtě zahájena nebyla, a nebyla tak dodržena ani jedna z 25 podmínek uvedených ve výroku stavebního povolení z roku 2003. Pokud stavební povolení z roku 2003 zaniklo, nemohlo být vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

[9] Předmětná stavba není stavební úpravou, která nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby. Ani to, že se jedná o nepovolenou změnu stavby projednávanou v řízení o jejím dodatečném povolení, nemůže znamenat, že stavbu není nutné projednat v územním řízení. Námitka stěžovatelky v tomto smyslu nebyla řádně vypořádána, neboť není zřejmé, o jaká právní ustanovení žalovaný svá tvrzení opřel, a navíc se nejedná o stavební úpravu ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona, ale o stavbu podle § 3 odst. 2 téhož zákona.

[10] Nevyjádření se ze strany žalovaného k přezkoumatelnosti vyjádření HZS JmK, v němž je stavba, k níž bylo závazné stanovisko vydáno, označena pouze jako „SO2“ bez bližší identifikace, má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Argumentace soudu uvedená v bodu 70 rozsudku založená na právní úpravě zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění účinném do 30. 11. 2021, neobstojí za stavu, kdy předmětné řízení je vedeno v režimu stavebního zákona a správního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2017. Neobstojí ani závěr soudu v bodu 73 rozsudku, že HZS JmK nepovažuje za potřebné věc řešit se stavebním úřadem, neboť to je účelově vytrženo z kontextu. Tento postoj zaujala HZS JmK k dotazu žalobkyně týkající se úmyslně podvodné žádosti ze dne 6. 10. 2014, o níž bylo řízení zastaveno.

[11] K absenci závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny žalovaný pouze uvedl, že jej nepovažoval za potřebné a krajský soud tuto obecnou odpověď žalovaného shledal dostačující. Tento závěr žalovaného je nepřezkoumatelný a stejně nedostačující je názor krajského soudu, který se nezabýval tím, na základě čeho žalovaný učinil tento

závěr. Krajský soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že bylo možné využití závazného stanoviska orgánu památkové péče k žádosti o dodatečné stavební povolení ze dne 6. 10. 2014, stejně jako s tím, že dodatky projektové dokumentace podobu stavby nezměnily a není dána doba platnosti závazného stanoviska. S tímto názorem žalovaného a krajského soudu se stěžovatelka neztotožnila, považuje jej za nedostatečný, nepřezkoumatelný a účelový, přičemž předložená projektová dokumentace neodpovídá faktickému stavu stavby.

[12] Stěžovatelka v žalobě zpochybnila závěr žalovaného, že doplnění odvolání je velice rozsáhlé, má 25 stran a přílohu, a proto se vyjádřil pouze k podstatným námitkám. Touto námitkou se krajský soud rovněž nezabýval, proto je rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatelka dále v žalobě namítala, že v podmínkách pro provedení stavby absentuje označení konkrétního stavebního podnikatele přímo ve výroku a tento je uveden pouze v odůvodnění. Žalovaný tuto námitku opomenul a krajský soud konstatoval, že se nejedná o zákonnou podmínku, aniž by svůj názor odůvodnil. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že není patrné, kdo je nyní vlastníkem předmětné stavby. Vypořádání této námitky soudem je rovněž nepřezkoumatelné. Závěr soudu, že okruh účastníků nemusí být totožný, je nesmyslný a nezákonný. Stěží lze tvrdit, že půdní vestavba může být ve vlastnictví jedné osoby a vikýř, jenž je dotčený změnou této stavby, ve vlastnictví osoby jiné. Od počátku řízení účastníci nebyli vymezeni v souladu s § 109 stavebního zákona, ale pouze dle § 27 správního řádu. Krajský soud se řádně nevyjádřil k žalobnímu bodu týkajícímu se délky řízení.

[13] Krajský soud pochybil, když neprovedl navržený výslech svědků a provedení důkazu dědickým spisem. Krajský soud se nevypořádal s námitkou opožděnosti vyjádření žalovaného k žalobě. Ve spisovém materiálu se nenachází žádná žádost žalovaného o prodloužení lhůty k podání vyjádření ani žádné rozhodnutí soudu o prodloužení lhůty k podání vyjádření žalovaného. Krajskému soudu byly předloženy neúplné spisy, ty nejsou řádně vedeny, obsahové listy jsou přepisovány, je zaměňováno pořadí listin, spis je různě doplňován a velká část spisového materiálu absentuje. Krajský soud proto nemohl objektivně rozhodnout. Ostatně sám krajský soud uvedl, že nedohledal ve spise stavebníky doložené závazné stanovisko HZS JmK.

[14] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. doložila, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Řízení v posuzované věci bylo zahájeno žádostí stavebníků o dodatečné povolení stavby doručené stavebnímu úřadu dne 29. 4. 2015 a bylo ukončeno vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2020, č. j. MMB/0352568/2020. Při posouzení věci je tudíž třeba vycházet z právní úpravy stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, neboť podle přechodného ustanovení čl. II. bodu 10 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), správní řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.

[18] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

[19] Podle odst. 3 téhož ustanovení *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nabývá v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*

[20] Námitka stěžovatelky, že krajský soud nereagoval na namítanou nicotnost předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu, není důvodná. Krajský soud v bodu 21 rozsudku reagoval na žalobní námitku uvedenou v bodu IV. 3 žaloby, v níž stěžovatelka žalovanému vytknula, že se nevypořádal s námitkou nicotnosti uvedenou v odvolání žalobkyně ze dne 1. 8. 2019. Konstatoval, že tato argumentace směřuje proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem řízení v projednávané věci. Navázal, že o odvolání stěžovatelky ze dne 8. 4. 2019 doplněném podáním ze dne 1. 8. 2019 žalovaný rozhodl jiným rozhodnutím ze dne 22. 7. 2019, č. j. MMB/0297936/2019.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že na str. 11 doplnění odvolání ze dne 6. 6. 2020 proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 4. 2020, č. j. MCBS/2020/OO58947/KALJ, stěžovatelka jako důvod nicotnosti uvedla, že Ing. Ivana Hlávková, vedoucí stavebního úřadu Brno-střed rozhodovala za stavu, kdy neměla dostatek pravomoci. Z tohoto přesvědčení stěžovatelky o neoprávněnosti vedoucí stavebního úřadu k vydání rozhodnutí však v žádném případě nelze dovozovat nicotnost rozhodnutí stavebního úřadu ani navazujícího rozhodnutí žalovaného, tj. že tato rozhodnutí vůbec nevznikla, trpí nedostatkem pravomoci správních orgánů, zásadními nedostatky projevu vůle, ukládají nemožné či protiprávní plnění aj. Nejedná se o případ, kdy by byly stíženy natolik intenzivními a zřejmými nedostatky, aby po účastnících

nebylo možné spravedlivě žádat, aby je respektovali.

[22] Stěžovatelka neuplatnila v žalobě ani v replikách, jimiž žalobu doplňovala, námitku, že rozhodnutí žalovaného nemohlo být vydáno, neboť nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti stěžovatelky vůči JUDr. Evě Řehořkové, vedoucí odboru územního a stavebního řízení žalovaného. Z bodu 15 rozsudku krajského soudu vyplývá, že námitku podjatosti JUDr. Řehořkové stěžovatelka uplatnila až při ústním jednání u krajského soudu. V žalobě zmínila pouze námitky podjatosti proti jiným úředním osobám. Krajský soud proto zcela správně konstatoval, že stěžovatelka tuto námitku uplatnila až po lhůtě k podání žaloby, a pro opožděnost se jí nemohl zabývat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že stěžovatelka v bodu IV. 4 žaloby žalovanému obecně vytknula, že se nevypořádal s tím, že v rámci námitek podjatosti nebylo rozhodováno i o osobách blízkých, u nichž je namítána podjatost z důvodu podezření z korupčního jednání. Krajský soud se s touto námitkou náležitě vypořádal v bodu 24 rozsudku, kde konstatoval, že žalovaný na str. 4 svého rozhodnutí uvedl, že o všech námitkách bylo postupně rozhodnuto a žádná z úředních osob nebyla shledána podjatou. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka námitku podjatosti vznesla v podání ze dne 26. 11. 2018 proti několika úředním osobám, nikoli však vůči JUDr. Evě Řehořkové.

[23] Krajský soud zcela správně uvedl, že argumentace stěžovatelky ohledně nevypořádání jejího odvolání ze dne 1. 8. 2019 není relevantní, neboť se nejedná o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu vydanému v posuzované věci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmět řízení je dán účastníky a napadeným rozhodnutím. Krajský soud se tudíž v posuzované věci mohl zabývat pouze přezkumem zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného 3. 9. 2020, č. j. MMB/0352568/2020, resp. zprostředkovaně též prvostupňovým rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14. 4. 2020, č. j. MCBS/2020/OO58947/KALJ. Nemohl se však zabývat námitkami uvedenými v odvolání stěžovatelky proti předchozímu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 3. 2019, č. j. MCBS/2019/0042852/FILT.

[24] Důvodná není ani námitka, že se správní orgány i krajský soud nedostatečně vypořádaly s námitkou zániku stavebního povolení z roku 2003. Žalovaný i krajský soud se totiž k této námitce stěžovatelky vyjádřili. Žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že se jedná o nepodložené tvrzení stěžovatelky a správní orgány musí vycházet ze současného stavu, kdy stavba je rozestavěna. Krajský soud na tento závěr žalovaného v bodu 53 rozsudku poukázal, přičemž jej vyhodnotil jako přezkoumatelný. Dále pak v bodu 84 uvedl, že předmětem projednávané věci je dodatečné povolení půdní vestavby, nikoli stavební povolení stavby z roku 2003, proti němuž již (jak správně uvedl žalovaný) nelze uplatnit opravné prostředky. Krajský soud přisvědčil závěru žalovaného, že s tak velkým odstupem je prakticky nemožné zjistit, zda byly stavební práce započaty do dvou let od vydání stavebního povolení z roku 2003, a je tedy nutno vycházet z aktuálního skutkového stavu. S tímto závěrem se ztotožňuje také Nejvyšší správní soud. Navazující argumentace stěžovatelky týkající se důkazního břemene stavebníka je nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatelka neuplatnila v žalobě, ačkoli jí v tom nic nebránilo. Z výše uvedeného tak je zřejmé, že neobstojí ani přesvědčení stěžovatelky, že jelikož stavební povolení z roku 2003 zaniklo, nebyla dodržena ani jedna z 25 podmínek

pokračování

uvedených ve výroku stavebního povolení z roku 2003 a nemohlo ani být přistoupeno k vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Otázky vymezené stavebním zákonem v § 119 odst. 2 (tj. i soulad se stavebním povolením) navíc budou následně předmětem kolaudačního řízení, jak již přílehavě konstatoval krajský soud v bodu 92 rozsudku.

[25] Skutečnost, že žalovaný v souvislosti s přijetím závěru, že předmětná změna stavby je stavební úpravou, která nevyžaduje umístění samostatným územním rozhodnutím, nezmínil konkrétní ustanovení stavebního zákona nic nemění na jeho správnosti, jelikož podle § 129 odst. 3 stavebního zákona dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. K tvrzení stěžovatelky, že se nejedná o stavební úpravu ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona, ale o stavbu podle § 3 odst. 2 téhož zákona (stěžovatelka má patrně na mysli § 2 odst. 3 stavebního zákona, který definuje stavbu jako stavební dílo, neboť § 3 odst. 2 stavebního zákona se týká zařízení pro účely stavebního zákona, u nichž nejde o stavbu), postačuje uvést, že podle § 2 odst. 4 stavebního zákona, se pojmem stavba rozumí podle okolností také změna dokončené stavby. Předmětná změna dispozice koupelny a umístění vikýře do dvorní fasády domu tudíž je (dodatečně povolenou) stavbou ve smyslu stavebního zákona, přičemž se zároveň jedná o změnu stávající dokončené stavby (domu) ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona, konkrétně o stavební úpravu, neboť se jí nemění půdorysné ani výškové ohraničení původní stavby.

[26] Krajský soud v bodu 44 rozsudku konstatoval, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného není založena ani tím, že se žalovaný blíže nezabýval náležitostmi vyjádření HZS JmK. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné, že takové vyjádření nepovažoval žalovaný za potřebné. Ve shodě s krajským soudem zdejší soud konstatuje, že žalovaný na str. 5 svého rozhodnutí nevyjádření se k přezkoumatelnosti vyjádření HZS JmK uvedeným způsobem vysvětlil. Krajský soud pak v bodu 43 rozsudku zmínil důvod, který žalovaného k přijetí toho závěru vedl (HZS JmK v nevykonávala v dané věci státní požární dozor, a proto nebylo potřeba jejího závazného stanovisko). V bodu 72 pak krajský soud navázal, že v posuzované věci se jedná o změnu původně povolené přestavby půdních prostor dle stavebního povolení z roku 2003. V tomto původním řízení byly řešeny veškeré aspekty přestavby, včetně požární ochrany. Z technické zprávy požárně bezpečnostního řešení zpracované Ladislavou Surou, autorizovanou technikou pro pozemní stavby, v srpnu 2014 a založené ve spisu v nyní projednávané věci vyplývá, že rozdělení do požárních úseků zůstává beze změny a navrženými úpravami nedochází oproti původnímu stavu ke zvýšení požadavků na protipožární zásah nebo ke zhoršení původních parametrů umožňujících protipožární zásah. Nejedná se tak o stavbu, která by dle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o požární ochraně podléhala výkonu státního požárního dozoru a vyžadovala vydání závazného stanoviska, neboť ten byl vyřešen již v rámci stavebního povolení z roku 2003 a nyní projednávaná stavba v řízení o dodatečném povolení stavby se v tomto směru od původní projektové dokumentace neodchyluje.

[27] Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že krajský soud v bodu 70 rozsudku argumentuje právní úpravou zákona o požární ochraně v nesprávném znění. Krajský soud totiž neaplikoval ustanovení správního řádu či stavebního zákona [dle čl. II. bodu 10 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování

a stavebním řádu (stavební zákon), v posuzované věci naopak správně aplikoval stavební zákon ve znění účinném do 31. 12. 2017], ale ustanovení zákona o požární ochraně ve vztahu k rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno dne 3. 9. 2020, tudíž bylo na místě vycházet ze zákona o požární ochraně ve znění účinném do 30. 11. 2021 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[28] V rozhodnutí ze dne 30. 6. 2020, č.j. HSBM-2798-110/2002, jímž HZS JmK podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodla ve věci žádosti stěžovatelky o poskytnutí informací (založeném ve spise krajského soudu), je mimo jiné uvedeno, že HZS JmK k předmětné stavbě nedisponuje závazným stanoviskem ani žádostí o ně a nepovažuje za potřebné věc řešit s příslušným stavebním úřadem. Krajský soud tuto část rozhodnutí zmínil korektně a nelze stěžovatelce přisvědčit, že ji účelově vytrhnul z kontextu.

[29] Ohledně namítané absence závazného stanoviska odboru životního prostředí Magistrátu města Brna Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto námitku stěžovatelka uplatnila na str. 5 repliky ze dne 25. 4. 2021. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 15. 9. 2020, uplatnila stěžovatelka tuto námitku až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), v níž lze žalobu rozšířit o další body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud proto zcela správně v bodu 14 rozsudku konstatoval, že se námitkou absence dalších závazných stanovisek namítanou v replice nemohl zabývat. Z tohoto důvodu neobstojí námitka nedostatečného vypořádání argumentace stěžovatelky ohledně této námítky krajským soudem. Zmínku, že žalovaný na str. 5 svého rozhodnutí uvedl, že nepovažoval za potřebné ani závazné stanovisko odboru životního prostředí, tak krajský soud učinil pouze nad rámec potřebného odůvodnění.

[30] Stěžovatelka konkrétněji nezdůvodnila svůj nesouhlas se závěrem krajského soudu, že závazné stanovisko Magistrátu města Brna, odboru památkové péče, vydané dne 1. 10. 2014, č.j. MMB/0347765/2014, nezaniklo, pouze vyjádřila přesvědčení, že se jedná o nedostatečný, nepřezkoumatelný a účelový závěr. Postačuje proto uvést, že krajský soud své úvahy ohledně platnosti uvedeného závazného stanoviska řádně vysvětlil, a jeho závěr tudíž není nepřezkoumatelný. Stěžovatelka stejně tak neuvedla, v čemž konkrétně předložená projektová dokumentace neodpovídá faktickému stavu stavby, a proto se Nejvyšší správní soud touto námitkou nemohl podrobněji zabývat.

[31] Krajský soud se podrobně zabýval na několika stranách odůvodnění rozsudku stěžovatelkou uváděnými důvody, v nichž spatřovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Dospěl přitom ke správnému závěru, že rozhodnutí žalovaného není stíženo nepřezkoumatelností. Skutečnost, že se krajský soud výslovně nevyjádřil k jednomu z mnoha důvodů, v nichž stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného (žalovaný vyhodnotil odvolání stěžovatelky o 25 stranách jako velmi obsáhlé s tím, že ne vždy odpovídá současnému stavu věci, a vyjádřil se proto k podstatným námitkám, které se týkají napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícímu řízení, nikoli k předešlým rozhodnutím), proto nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že soudy nemají povinnost

pokračování

reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Nejvyšší správní soud dále již v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č.j. 1 As 299/2016 - 59, vyslovil, že „rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovědět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).“ Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Závěr žalovaného, že se nebude zabývat námitkami směřujícími proti předešlým rozhodnutím, je navíc zcela správný, neboť žalovaný se zabýval odvoláním proti rozhodnutí stavebního úřadu, nikoli předchozími rozhodnutími, a nemohl se tudíž ani zabývat námitkami stěžovatelky proti těmto rozhodnutím. Tento závěr učiněný žalovaným proto nemůže mít za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, ani v něm nelze spatřovat účelový postup s cílem prodloužit řízení.

[32] Krajský soud se náležitě a srozumitelně vypořádal i s námitkou stěžovatelky, že se žalovaný nevypořádal s její námitkou, že přímo ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu absentuje označení konkrétního stavebního podnikatele a tento je uveden pouze v odůvodnění. Krajský soud k tomu uvedl, že žalovaný na tuto námitku stěžovatelky reagoval argumentací, že podle stavebního zákona není účastníkem řízení osoba zajišťující odborné vedení realizace stavby svépomocí, a v této souvislosti měl na mysli § 152 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že ve způsobu, jakým stavební úřad stanovil podmínku, že práce budou dokončeny stavebním podnikatelem, neshledal žádné pochybení.

[33] Nedůvodná je též námitka, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevypořádal s tím, kdo je nyní vlastníkem předmětné stavby. Žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí přílehavě konstatoval, že vlastnictví dotčené nemovité věci je zřejmé z katastru nemovitostí (vlastníky jsou oba stavebníci). Zcela správný je proto závěr krajského soudu, že se žalovaný s námitkou stěžovatelky týkající se vlastnických práv k předmětné stavbě stručně, ale dostatečně vypořádal.

[34] Pokud stěžovatelka rozporovala závěr krajského soudu ohledně okruhu účastníků, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v bodu 47 rozsudku poukázal na závěr stavebního úřadu, že okruh účastníků v řízení o vydání stavebního povolení z roku 2003 a okruh účastníků v projednávané věci nemusí být totožný. Tento závěr není nesmyslný a nezákonný, jak se domnívá stěžovatelka, nýbrž logický a správný, neboť okruh účastníků řízení se může v jednotlivých stavebních řízeních v průběhu času měnit např. v návaznosti na změnu vlastnictví ke stavbě a pozemku na němž je stavba prováděna, či úmrtí některého

z dosavadních účastníků, resp. též vzhledem k povolaným stavebním pracím. K argumentu stěžovatelky, že lze stěží tvrdit, že půdní vestavba může být ve vlastnictví jedné osoby a vikýř, jenž je změnou této stavby a není samostatnou věcí, ve vlastnictví osoby jiné, postačuje uvést, že takovýto závěr žalovaný ani krajský soud nevyslovil.

[35] Neobstojí názor stěžovatelky, že od počátku řízení účastníci nebyli vymezeni v souladu s § 109 stavebního zákona, ale pouze dle § 27 správního řádu. Z rozhodnutí stavebního úřadu (str. 5 a 6) vyplývá, že okruh účastníků řízení byl stanoven právě podle § 109 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stavební úřad zcela správně a v souladu s § 129 odst. 2 ve spojení s § 109 stavebního zákona při určení účastníků řízení vycházel z vlastnických práv k předmětné stavbě a pozemku, na němž je umístěna, a vlastníků okolních nemovitých věcí, jejichž vlastnická práva mohla být projednáváním záměrem přímo dotčena. Nejvyšší správní ve shodě s krajským soudem doplňuje, že stěžovatelka byla mezi účastníky řízení zahrnuta od počátku, bylo jí umožněno hájit svá práva, což také činila.

[36] Námitku týkající se řádného označení dotčených orgánů a subjektů žalovaným stěžovatelka v žalobě neuvedla, krajský soud se jí tudíž ani nemohl zabývat a jejím nevypořádáním zatížit kasační stížností napadený rozsudek nepřezkoumatelností. Odkaz stěžovatelky na skutečnost, že tyto orgány a subjekty jsou uvedeny v zahájení (předchozího) řízení o změně stavby před dokončením ze dne 31. 10. 2014, č. j. MCBS2014/0026288/SKOM, totiž je opožděně uplatněnou námitkou (stěžovatelka na tuto listinu poukázala na str. 9 doplnění repliky ze dne 30. 4. 2021 v souvislosti s namítanou nesprávností závěru žalovaného, že je nutné předložit pouze stanovisko Magistrátu města Brna, odboru památkové péče).

[37] Krajský soud řádně zdůvodnil neprovedení stěžovatelkou navrženého výslechu svědků a dalších důkazů jejich nadbytečností a tím, že není jasné, jak by přispěly k objasnění věci. Stejně tak krajský soud řádně v bodu 10 rozsudku vyhodnotil jako nadbytečné provedení důkazu dědickým spisem, neboť se ve správním spise nachází sdělení o potenciálních dědicích zaslané notářem, které soud k dané otázce považoval za dostatečné. Nelze proto stěžovatelce přisvědčit, že neprovedení výslechu svědků krajský soud nedostatečně a nepřezkoumatelně zdůvodnil.

[38] Irelevantní je pak argumentace stěžovatelky, v níž krajskému soudu vytýká nevypořádání se s námitkou opožděného vyjádření žalovaného k žalobě. Z přípisu krajského soudu ze dne 8. 12. 2020, č. j. 31 A 194/2020–28, vyplývá, že krajský soud žalobu žalovanému zaslal na vědomí, tj. neuložil žalovanému vyjádřit se k žalobě a nestanovil mu k tomu žádnou lhůtu. Je tudíž logické, že se ve spise nenachází žádná žádost žalovaného o prodloužení lhůty k podání vyjádření ani žádné rozhodnutí soudu o prodloužení lhůty k podání vyjádření žalovaného.

[39] Nejvyšší správní soud neshledal stěžovatelkou spatřovanou neúplnost a nedostatky spisového materiálu správních orgánů, neboť spis je chronologicky veden, číslován a jeví se zdejšímu soudu úplný. Obsah správního spisu tudíž umožňoval jak krajskému, tak i zdejšímu soudu ve věci objektivně rozhodnout.

pokračování

[40] Není ani pravdou, že se krajský soud řádně nevyjádřil k žalobnímu bodu týkajícímu se délky řízení, jelikož krajský soud tak učinil v bodech 95 až 98 rozsudku, kde mimo jiné stěžovatelce přisvědčil, že celková délka řízení byla nestandardní, neshledal však, že by délka řízení v dané věci mohla založit nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[42] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[43] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla, Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu